

Kniha Daniel — číslo devadesát čtyři

Odhalení prorockého rámce: Pochopení trojí moci vedoucí k Armagedonu

Jeff Pippenger

2024-02-27

Prorocký rámec, který uplatňoval William Miller, byl strukturou dvou pustošících mocností: pohanského Říma, po němž následoval papežský Řím. Prorocký rámec, který uplatňuje Future for America, je strukturou tří pustošících mocností: pohanského Říma, po němž následuje papežský Řím, a poté odpadlé protestantství. Tři projevy Říma jsou ony tři pustošící mocnosti draka, šelmy a falešného proroka. Tento rámec byl z velké části rozpoznán podle odporu vzneseného proti světlu posledních šesti veršů jedenácté kapitoly Danielovy, jež byly odpečetěny v čase konce roku 1989.

První dvě podoby Říma určují prorocké složení novodobého Říma, třetího a posledního projevu Říma. Novodobý Řím vymezuje strukturu konečné trojjediné pronásledující moci posledních dnů. Úzce související, avšak zřetelně odlišné, jsou tři podoby Babylóna. První byla Nimrodova Babel. Druhou byl Babylón Nebúkadnesara a Belsazara. Tyto dva prorocké svědky společně určují prorocké charakteristiky novodobého Babylóna. Ačkoli na jedné rovině jsou novodobý Řím a novodobý Babylón touž entitou, tři podoby Babylóna označují konečný pád Babylóna a pýchu člověka hříchu.

Pád Babylona je v biblickém proroctví rozsáhlým a konkrétním tématem, stejně jako i pýcha římského papeže. V sedmnácté kapitole Zjevení přichází jeden z andělů, kteří vylévají sedm posledních ran, aby výslovně označil soud nad Babylónem, což je jiné vyjádření jejího pádu.

I přišel jeden ze sedmi andělů, kteří měli sedm číší, a promluvil se mnou řka: Pojď sem; ukáži ti soud nad velikou nevěstkou, která sedí nad mnohými vodami; s níž králové země smilnili a obyvatelé země se opili vínem jejího smilstva. I odnesl mne v Duchu na poušť; a užírl jsem ženu sedící na šelmě barvy šarlatu, plné jmen rouhání, mající sedm hlav a deset rohů. Zjevení 17,1–3.

Úkolem anděla je ukázat Janovi soud nad ženou, která má na svém čele napsáno „MYSTERY BABYLON“.

A ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem a drahými kameny i perlami; v ruce měla zlatý kalich plný ohavností a nečistoty svého smilstva. A na svém čele měla napsáno jméno: TAJEMSTVÍ, BABYLON VELIKÝ, MATKA NEVĚSTEK A OHAVNOSTÍ ZEMĚ. I viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví Ježíšových mučedníků; a když jsem ji spatřil, podivil jsem se velikým údivem. Zjevení 17,4–6.

Geopolitický aparát, který papežství v posledních dnech používá k pronásledování těch, které pokládá za kacíře, je znázorněn jako „šelma šarlatové barvy, plná rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů“. Skutečnost, že sedí na té šelmě, ukazuje, že ji ovládá, stejně jako jezdec ovládá koně.

A ta žena, kterou jsi viděl, jest to veliké město, které kraluje nad králi země. Zjevení 17,8.

„Šarlatově zbarvená šelma o sedmi hlavách a deseti rozích“ je novodobý Řím a představuje geopolitickou strukturu, kterou žena používá, když v posledních dnech pronásleduje Boží věrné. Žena je novodobý Babylón, veliké město, které smilní a kraluje nad králi země. První dvě projevení Babylónu, představovaná Bábelským městem v jedenácté kapitole Genesis a Babylónem ve čtvrté a páté kapitole Daniela, popisují pýchu a pád novodobého Babylónu v posledních dnech. Žena, nad níž je v sedmnácté kapitole Zjevení vykonán soud, je novodobý Babylón, a šelma, nad níž vládne, je novodobý Řím. Smilnila s králi a společně jsou jedním tělem.

Proto opustí muž svého otce i svou matku a přilne ke své manželce; a budou jedno tělo.
Genesis 2:24.

Ačkoli jsou jedno, některé prorocké prvky moderního Říma a moderního Babylóna jsou v Božím slově vyčleněny. Příběh moderního Babylóna, jak je ustanoven dvěma svědky Bábelu a Babylóna, pojednává o jeho pýše a o jeho konečném pádu. V posledních šesti verších jedenácté kapitoly Danielovy je severní král použit jako představitel papežství. Římský papež je Satanovým pozemským představitelem.

„Aby si zajistila světské zisky a pocty, byla církev vedena k tomu, aby vyhledávala přízeň a podporu velkých mužů země; a tím, že takto zavrhl Krista, byla přivedena k tomu, aby poddala svou oddanost zástupci satana — biskupovi římskému.“ Velký spor, 50.

Satan si přál být Bohem a jeho touhou bylo zmocnit se Božího politického i náboženského trůnu.

Jak jsi spadl z nebe, ó Lucifere, synu jitřenky! Jak jsi sražen k zemi, ty, jenž jsi oslaboval národy! Neboť jsi řekl ve svém srdci: Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad hvězdy Boží; usednu také na hoře shromáždění, na nejzazších stranách severu; vystoupím nad výsosti oblaků; budu podobný Nejvyššímu. Izaiáš 14,12–14.

Satan zatoužil vyvýšit svůj trůn (který je symbolem královské vlády) „nad hvězdy Boží“. Hvězdy Boží jsou andělé a představují mechanismus Boží vlády. Satan si přál „také“ usednout „na horu shromáždění, na nejzazším severu“. Shromážděním je církev a ta se nachází v Jeruzalémě, který leží na nejzazším severu. Usednout na trůn na „nejzazším severu“ znamená být králem severu. Kristus je pravým Králem Severu, který je také Králem nad Boží vládou. Satan zatoužil „být podobný Nejvyššímu“.

Píseň a žalm synů Kórachových. Veliký je Hospodin a velmi chvályhodný v městě našeho Boha, na hoře jeho svatosti. Krásná svou polohou, radost celé země, je hora Sijón, na severních stranách, město velikého Krále. Bůh je znám v jejích palácích jako útočiště. Žalm 48,1–3.

Pozemským zástupcem satana je římský biskup (papež). V posledních šesti verších jedenácté kapitoly Danielovy knihy je vyličen konečný vzestup a pád římského papeže a papež je tam představen jako král severu. Je hlavou katolické církve a slovo „katolický“ znamená všeobecný. Aby satan napodobil dva Kristovy trůny (politický a náboženský), vytvořil katolickou církev za účelem zřízení celosvětového náboženského systému, když v posledních dnech započne své zosobnění Krista.

„Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl ke vzniku ‚člověka hříchu‘, o němž prorocství předpovědělo, že se bude stavět proti Bohu a vyvyšovat se nad něho. Tento obrovský systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci — pomníkem jeho úsilí dosadit se na trůn, aby vládl zemi podle své vůle.“ The Great Controversy, 50.

Satan vybudoval celosvětový náboženský systém a také celosvětovou politickou strukturu, aby napodobil dva trůny autority, na nichž sedí pravý Král severu. Deset králů ze Zjevení sedmnácté kapitoly, s nimiž nevěstka v posledních dnech smilní a nad nimiž panuje, představuje šelmu se sedmi hlavami a deseti rohy, nad níž vládne žena, která má na čele napsáno BABYLON. V sedmnácté kapitole deset králů „budou nenáviděti nevěstku, zpusťší ji a obnaží, její maso budou jísti a ohněm ji spálí.“ Tak je vylíčen její soud. Tři projevy Babylóna označují konečný pád Babylóna. Tři projevy Říma označují politickou strukturu, nad níž panuje.

Poselství tří andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení se zabývají konečným pádem novodobého Babylóna, stejně jako Daniel jedenáctá kapitola, verše čtyřicátý čtvrtý a čtyřicátý pátý. Na její konečný pád se odkazuje v sedmnácté kapitole Zjevení, avšak ještě podrobněji je vylíčen v kapitole osmnácté. Zobrazení konečného pádu novodobého Babylóna v Danieli 11, spolu s ilustrací tří andělů ze čtrnácté kapitoly a popisem konečného pádu v kapitolách sedmnácté a osmnácté, mají být spojeny dohromady, řádek za řádkem. V Danieli 11 je konečný pád novodobého Babylóna označen jako okamžik, kdy se jí nedostane žádné pomoci.

A postaví stánky svého paláce mezi moři na nádherné svaté hoře; avšak dojde ke svému konci a nebude nikoho, kdo by mu pomohl. Daniel 11,45.

V následujícím verši Michael povstává a doba milosti pro lidstvo se uzavírá. Verš začíná slovy: „A v ten čas.“ Když padne novodobý Babylón, doba milosti pro lidstvo se uzavírá a ona umírá sama. Třetí anděl označuje uzavření doby milosti, protože ukazuje, že svět byl rozdělen na dvě třídy lidí: na ty, kdo mají znamení šelmy, a na ty, kdo mají Boží pečeť. V tom čase je na novodobý Babylón a na ty, kdo přijali znamení její autority, vylit Boží hněv.

A třetí anděl je následoval a volal mocným hlasem: Jestliže se kdo klaní šelmě a jejímu obrazu a přijímá její znamení na své čelo nebo na svou ruku, ten bude pít z vína Božího hněvu, nalitého bez přimísení do číše jeho rozhořčení; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A dým jejich muk vystupuje na věky věků; a nemají odpočinutí ve dne ani v noci ti, kdo se klanějí šelmě a jejímu obrazu, i každý, kdo přijímá znamení jejího jména. Zde jest trpělivost svatých; zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu. Zjevení 14,9–12.

V osmnácté kapitole Zjevení je soud nad velikou nevěstkou znázorněn jako postupný soud, který začíná při brzy přicházejícím nedělním zákoně, když druhý hlas povolává ostatní Boží stádo ven z Babylóna. Ve verši dvacátém prvním je pak vyznačen konec doby milosti, čímž se určuje, že období od brzy přicházejícího nedělního zákona ve Spojených státech až do chvíle, kdy povstane Michael, je časovým úsekem, v němž je vykonáván soud nad novodobým Babylónem, a to v době velkého pronásledování.

A mocný anděl pozdvihl kámen podobný velikému mlýnskému kameni a vrhl jej do moře se slovy: Takto s prudkostí bude svrženo to veliké město Babylón a již nikdy nebude nalezeno. A hlas harfeníků a hudebníků, píšťců a trubačů již nikdy nebude v tobě slyšen; a žádný řemeslník, ať je jakéhokoli řemesla, již nikdy nebude v tobě nalezen; a zvuk mlýna již nikdy nebude v tobě slyšen; a světlo lampy již nikdy nebude v tobě svítit; a hlas ženicha a nevěsty již nikdy nebude v tobě slyšen; neboť tvoji kupci byli velikány země; neboť tvými kouzly byly svedeny všechny národy. A v ní byla nalezena krev proroků a svatých i všech, kteří byli pobiti na zemi. Zjevení 18,21–24.

Svržení kamene, umlknutí hudebníků a dělníků, zhasnutí svíce, umlknutí hlasů nevěsty a ženicha — to vše jsou výrazy převzaté ze Starého zákona, které představují uzavření doby milosti.

Když je jedenáctá kapitola knihy Daniel prorocky položena na třináctou a čtrnáctou kapitolu Zjevení a poté jsou tyto dva oddíly položeny na sedmnáctou a osmnáctou kapitolu Zjevení, nalézáme tři prorocké linie, které mimo jiné pravdy znázorňují konečný pád moderního Babylonu. Každá z těchto tří linií představuje jednu z trojí moci, jež vede svět k Armagedonu. Jedenáctá kapitola knihy Daniel označuje šelmu (papežství). Třináctá a čtrnáctá kapitola Zjevení předkládají tytéž dějiny, avšak z perspektivy falešného proroka (Spojených států). Sedmnáctá a osmnáctá kapitola Zjevení označují tutéž prorockou linii, avšak dějiny, které jsou tam představeny, se soustřeďují na draka (Organizaci spojených národů).

Každá ze tří linií začíná v době konce roku 1798. Čtyřicátý verš jedenácté kapitoly Daniela začíná slovy: „A v době konce.“ „Doba konce“ na začátku tohoto verše je rok 1798, a když se tento verš naplnil v roce 1989, byla to rovněž „doba konce“, neboť Ježíš znázorňuje konec počátkem, když chce připojit svůj podpis k důležité skutečnosti. Sestra Whiteová nás informuje, že třináctá kapitola Zjevení také začíná rokem 1798.

„A když bylo papežství, zbavené své síly, donuceno upustit od pronásledování, Jan spatřil novou moc, jak povstává, aby opakovala hlas draka a pokračovala v témž krutém a rouhavém díle. Tato moc, poslední, která má vést válku proti církvi a zákonu Božímu, byla znázorněna šelmou s beráncími rohy.“ Signs of the Times, November 1, 1899.

Linie proroctví, která začíná ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Daniela v roce 1798, pokračuje až do uzavření lidské doby milosti, když Michael povstane. Linie proroctví, která začíná v roce 1798, „když papežství, zbavené své síly, bylo donuceno upustit od pronásledování“, končí vylitím Božího hněvu na ty, kteří přijali „znamení“ papežské autority. V sedmnácté kapitole Zjevení, když anděl přichází k Janovi, aby mu ukázal soud nad papežskou nevěstkou, je Jan přenesen až na samotný konec „pouště“, která představuje dějiny let 538 až 1798. Duchovně postaven do roku 1798 Jan zaznamenává soud nad novodobým Babylónem, který začíná druhým hlasem osmnácté kapitoly Zjevení, jenž oznamuje, že papežství naplnilo číši svého času milosti, a jeho soud pak pokračuje až do uzavření doby milosti, když je mlýnský kámen vržen do moře.

Řádek za řádkem tyto tři řádky označují konečný pád novodobého Babylóna, který smilnil s králi novodobého Říma. Daniel 11 je svědkem o papežství, představovaném jako král severu. Zjevení 13 a 14 je svědkem o falešném proroku a kapitoly 17 a 18 dosvědčují úlohu draka (deseti králů).

Prorocký rámec, který používá Future for America, je založen na třech mocnostech, jež vedou svět k Armagedonu.

Dva svědkové Bábelu a Babylóna určují prorocké charakteristiky novodobého Babylóna. Tito dva svědkové hovoří o aroganci papežského vůdce, který se prohlašuje za křesťana, usedá v chrámu Božím a prohlašuje se za Boha. Tito dva svědkové také označují jeho konečný pád. Papežovo sebevyvyšování a konečný pád, jak jsou znázorněny ve třech projevech Babylóna, jsou tím, co zakládá vidění prorockých dějin.

V oněch časech povstanou mnozí proti králi jihu; i násilníci z tvého lidu se povýší, aby naplnili vidění; avšak padnou. Daniel 11,14.

V příštím článku budeme pokračovat v našem pojednání o třech projevech Babylóna.

A uslyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti. Odplat'te jí, jak i ona odplatila vám, a zdvojnásobte jí dvojnásobně podle jejích skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásobně. Nakolik se oslavovala a žila v rozkoši, natolik jí dejte trápení a zármutek; neboť si ve svém srdci říká: Sedím jako královna a nejsem vdova a zármutek nikdy neuzřím. Proto přijdou její rány v jednom dni: smrt, zármutek a hlad, a bude zcela spálena ohněm; neboť mocný jest Pán Bůh, který ji soudí. Zjevení 18,4–8.